

טיטו גובי מציג אופירה פרטית

(המשך מעמודים 10-11)

טיטו גובי זורק את התווים

„לנוח... לנוח... לנוח...”

בחדר ההלבשה של אטיאן דקרו

מחיותיכפים סוערות. קהל המוזמנים זורם מתוך האולם כשהוא מהומם לחלוטין מן ההצגה הבלתי-רגילה של תנועות מחושבות ומתואמות, ספק פנטומימה, ספק ריקוד מודרניסטי. העתונאים, המבקרים, הרקדניות ושאר האישים החשובים שהוסיפו משקל להצגת-הבכורה עולים לקומה השנייה של בית „הבימה” כדי לשתות את המשקאות ולאכול את העוגות הכשרות לפסח אשר הובטחו להם.

אנחנו בוקעים לנו דרך אל חדרי-ההלבשה כדי לחקור את האיש הגדול ולצלמו.

באיזה חדר הוא נמצא? אין לדעת. צריכים לנסות.

הנה הדלת הראשונה. דפיקה קלה ואנחנו מתפרצים. טעינו. בחדר מתלבשת הגברת היחידה של הלהקה הצרפתית. אף כי תלבושתה ברגע זה אינה מתאימה להופעה ציבורית, אין היא נבוכה ביותר. „מסיה דקרו” מתלבש בחדר הסמוך.

אך הנה מופיע השחקן הגדול בכבודו ובעצמו. פניו מכוסות זיעה, שערותיו פרוצות, עיניו קפואות וחסרות-הבעה. התלבושת השחורה, הצמודה לגופו, פתוחה ומגלה את גבו.

מלים ספורות בצרפתית. מלים אחדות... פוזות מעטות... למען הקהל הרחב...

האמן שולח בנו מבט מיואש ומחפש מנוס. אך דרכי הגסיגיה חסומות. „לא עכשיו...” הוא ממלמל. „לא עכשיו...” „אולי מותר לצלם?”

„מון דיה... איני יודע... איני יודע כלום... אני יודע רק שאני זקוק לאמבטיה... אני עייף... עייף...”

וכאן משמיע השחקן אנתה עמוקה ושוברת-לבבות, אנתה לאי-בטחית בהחלט.

אין ספק, אפילו הוא, האמן הגדול, עודו סובל מן המתיחות הנוראה של הצגת הבכורה. תנועותיו קדחתניות וחטופות, כתנועות של אדם המתעורר זה עתה מנרדוזה. עיניו אצות אנה ואנה.

אטיאן דקרו

„אני עייף... אני עייף... אני עייף...”

הדלת של חדרי-ההלבשה נסגרת. אנו נשארים בחוץ.

כעבור חמש דקות מופיע האמן שוב, אך חל בו שינוי עמוק. האיש כולו כאילו נולד מחדש. פניו מקרינות ומרוצות. הוא לובש עתה אפודה אדומה ומכנס-יבד אפורים. במחצית הדרך לחדר המדרגות הוא נזכר שאינו נועל נעלים, והוא חוזר לחדרו כדי לנעלן.

פזוזה? בבקשה, למה לא?

לשים את המקטרת בפה? בחפץ לב.

השחקן מרכיב את הבעת-הפנים המתאימה (ראה את התמונה) ומחליף בינתיים מחמאות עם שתי נערות תמודות שהופיעו במסדרון.

עוד תמונה? כן...

אך הנה מופיע אותו אדם מסתורי שתפקידו הנצחי הוא, כנראה, להפריע ברגעים כאלה. יש לו אלף פנים, אך לעולם אינו נעדר.

„אסור בהחלט...” הוא אומר בעברית שוטפת (הבדובר, כמובן, באחד משלנו) „מר דקרו עסוק מאד... לא, אין לו זמן היום... אין לו זמן מחר...”

אולי בשבוע הבא...”

מאוכזב במקצת מוחק השחקן הגדול את הבעת-הפנים ה„צילומית” מפניו ונעלם לעבר חדר המדרגות. למעלה כבר מחכה קהל העתונאים והמבקרים לטרפן.

א. אורי

אשר לאופירה האמריקאית, הריהי אכזבה מוחלטת. על אף הפרסומת הא-דידה והשבחים להם זוכים זמרי האופירה האמריקאית, נופלים הם בהרבה מן הזמרים האיטלקיים. אשם בכך הציבור באמריקה, שאינו רגיל לרמה גבוהה. כקהל האיטלקי.

„ומה דעתך על האופירה הישראלית? לית? מדוע אינך מופיע בה?” „לא הזמינו אותי. אגב, באינו שפה שרים בה?”

„עברית, כמובן!”

„האמנם? האפשר לשיר את ריגור ליתו בעברית?”

יודע הוא שטוסקניני ומולינרי הו-פיעו בארץ. מולינרי עשה זאת, לדבריו, למרות שחדל בכלל להופיע אחרי מות אשתו האהובה עליו, כדי למלא בקשה אחרונה של אשתו. לפני מותה ביקשה ממנו לחזור לארץ-ישראל ולנגן בה. טוסקניני הוא בלי ספק הגדול במצג-חיים. אולם באיטליה שוררת התמרמרות רבה כלפיו. מקורה בסירובו של טוסקניני לחזור לאיטליה גם אחרי השיח-רור ולקבל תואר של סינאטורי, התואר המכובד ביותר במדינה.

ביום הזכרון לשיחורר רומא הופיע טיטו גובי בפני רבבות החיילים האמריקאיים שחנו ב-עיר. בסיום הופעתו פרצה מפי הקהל שריקה מחרישה. גובי נדהם. היתכן כי שר כה רע? „כמעט התעלפתי על הבמה מ-רוב בושח”, מספר טיטו „אלא שנילי הגדול, שעמד מ-אחרי הקלעים, לחש לי: אל תתרגש, באמריקה זהו סימן להתלהבות!”

„מהו התפקיד האהוב עליך ביותר, מר גובי?”

„קשה לומר. אני משחק 74 תפקידיים, ואת כולם אני אוהב. אני חי אותם על הבמה.”

„וכשאני על הבמה?”

צחוק קל. אגלה לך סוד. אפילו כשאני ישן, תמצאו פרטיטורה מתחת לכרי. אם מתעורר בלבי בחשכת לילה, ספק ביחס לאחד התווים, אני מדליק את האור ובוזק מיד את המקור. רק אז יכול אני לישון בשקט.”

בכל מקצוע אחר, הוא מנהל בזה אחר זה חנות של פרחים, מספרה וחברה מסחרית, ומגיע תמיד כמעט למקום הראשון במקצוע, אך מקריב מדי פעם את הצלחתו מפני שאינו מסוגל לחיות מבלי לשיר. זהו מוסר ההשכל.

גובי סבור שהקולנוע יכול להיות לעזר לאופירה ולהחזיר את אמנות הזמרה להמונים הרחבים. כמה מליוני איש הכירו את האריה המפורסמת „לה

כשבעית טריאסט עוד עמדה על הפרק וכשטיטו היוגוסלבי, עוד היה אהוב ליבם של הקומדיניסטים, הופיעו על קירות רומא טיסמאות-ענק: „אביבה טיטו” (יחי טיטו!).

הטיסמאות הרגילו את האנטי-קומוניסטים, ובליה השני הו-טיפו ידים אלמוניות מילה נר-ספת לכל הטיסמאות: „אביבה טיטו גובי!”

דונה אה מובילה” מבלי לדעת את העלילה של ריגוליו. עד שראו את הסרט?

אין הוא סבור שחלה ירידה בפופו-לריות של האופירה. להיפך. האופירה השתפרה, ועצם קיומה מוכיח את הצ-לחתה.

„בימי סבי...” אומר גובי, וכאן נעשה קולו עמוק יותר, תנועות שקו-לות ומדודות והבעת פנים רצינית ביו-תר מתארות לנו את הארון הנכבד הזה בעל הצוארון הגבוה והמעיל הצר, „בימי סבי לא היתה לאופירה כמעט כל מתחרה, פרט לספרים מעטים וצי-השועלים. כיום מתחרה האופירה בתבי-עותיהם הקולנועיות של הקולנוע, המו-עדונים, הספורט, הריקודים, הקונצרטים הטלביזיה ו...” (קריצת עין שוכבת ות-נועתי רבת-משמעות).

„איטליה צועדת בראש האופירה כאו-כן עתה. אחריה צועדות שבדיה וגר-מניה. אולם הזמרים הגרמניים דומים לשיריים — רציניים וכבדיראש. חסר להם ההומור. שרים הם את המנגינה והמלים, אך אין בהם מרוח היצירה.” וכדי להדגים את כוונתו הוא מעלה דמותו של פרופיסור למוסיקה המדקלם בכובד ראש את... האריה של דון-חוזו בכרמן.